

ARANY JÁNOS

*Emlények***I.**

*Ki nékem álmaimban
Gyakorta megjelensz,
Korán elhunyt barátom,
Van-é jel síri fádon,
Mutatni, hol pihensz?*

*Oh! mert hiába költ már
A hír nekem mesét,
Hogy még tán eljövendesz:
Tudom én, mit jelent ez
Ellenmondó beszéd.*

*Igen, a hír haláloed
Kimondani haboz,
S hogy a nehéz követség
Nagyon zokon ne essék,
Szavában ingadoz.*

*Majd elragadja tőlem
A már adott reményt;
Majd, amidőn elillant,
Távolról visszacsillant
Még egy csalóka fényt.*

*Hány bús alakban látom
Éjente képedet!
Sírból megannyi árnyak...
S kik onnan visszajárnak,
Nem hoznak életet.*

II.

*Behantozatlan áll
Hamvai fölött a hely.
Hol, merre nyugszik ő,
Nem mondja semmi kő,
Nem mondja semmi jel.*

*S hazám leányi közt
Nincs egy Antigoné,
Ki sírját fölkeresve,
Hantot föléje nyesve,
Virággal hintené!*

(1851)

III.

*De nyugszik immár csendes rög alatt,
Nem bántja többé az „Egy gondolat”.*

*Mely annyit érze, hamvad a kebel,
Nyugalmát semmi nem zavarja fel.*

*A lázas álom, a szent hevülés,
Ama fél jóslat... vagy fél őrülés,*

*Mely a jelenre hág, azon tipor
S jövőbe néz – most egy maréknyi por.*

*De jól van így. Ő nem közénk való –
S ez, ami fáj, ez a vigasztaló.*

*A könny nem éget már, csupán ragyog;
Nem törölöm még le, de higgadt vagyok.*

*Gyakran, ha az ég behunyta már szemét,
Gyakran érzem lobogni szellemét.*

*Szobámba leng az a nyílt ablakon,
Meg-megsimítja forró homlokom.*

*Hallom suhogni könnyü lépteit
És önfeledve ajkam szól: te itt?...*

*S döbbenve ismerék fel rajzomon
Egy-egy vonást, mit szellemujja von.*

*„Övé! kiáltom, itt, ez itt övé:
A szín erős, nem illik együvé.”*

*És áldom azt a láthatatlan kezét...
Múlass velem soká, szelid emlékezet!*

(1855. jún.)